

Svetonočni blagoslov.

Božična pravljica.

Gotovo take pravljice še niste
nikjer na svetu slišali nikoli;
a jaz izvedel sem jo v gozdu doli,
ko sem po vednosvežem hodil mahu:
Sinica jo je pela v tesnem strahu
in, preden je zapela, mi je dela,
da bi je niti praviti ne smela.
A ptica bolj je bila ljubezniva,
bolj ljubezniva kakor bojazljiva,
pa mi je vendar izročila pesem.
In tudi jaz se malo v srcu tresem,
a skrivati ne morem, kar sem slišal!

* * *

Nikjer ni mogel žarek svétiti rumen,
nikjer se dih ni upal dihniti noben.
Le same božje zvezde sijajo,
le sama verna srca bjejo.
Nemara pa še te ne sijajo,
nemara pa še ta ne bjejo?
Nemara le skrivnostna sveta noč
tako milotno gleda vrh zemljé,
tako tihotno trka na srcé:

Odprite mi,
predragi vsi,
čeprav sem — noč!
Ne bojte tega se imena:
ni solnčna zarja bolj iskrena,
in majev dan,
tako cvetoč,
ni bolj krasan
kot jaz sem — sveta noč! . . .

In vrata so se ji odpirala,
in srca skoraj so umirala
od same svetonočne rádosti — —

Le tam nekje pri oknu za vasjo
odpreti ni ji hotel vrât nekdo.
Oj tam pri oknu je mladenka vroče
strmela doli do podgorske kočé,

in rada bi, da njene bi ročice
postale hipno lahne perutnice,
da bi se preselila v gorsko kočó
in izplakala tamkaj dušo vročo . . .

Poglejte, lani še je kot ovčica
pri jaslicah slonela celo noč,
in angeli nad njo so mir rosili
božičnice ji sladke pevajoč.
A letos ni ji mar krotkost ovčic,
in božji mir ne mara njenih lic . . .

In sveta noč je tihi solzi dve
mladenki potočila na srce
in lahno, kakor nji je le mogoče,
hitela doli do podgorske hoče . . .

Na hišnem pragu je mladenič stal
in svete se noči je skoraj zbal:
Na vas je nekam gori hrepenel
in rad bi sedem bridkih dni trpel,
da eno sladko uro bi samó
presanjal ob mladenki za vasjó.

Poglejte, lani še je kot pastirec
pri jaslicah prepeval celo noč,
in drobna lučca je nad njim brlela,
božično mu veselje sevajoč . . .
A letos ni mu več pastircev mar,
in njemu je ugasnil sreče žar.

In sveta noč je mehki solzi dve
mladeniču stočila na srce.
In dvignila se je nad vse domove,
pri cerkvi tam zazibala zvonove:

— Kajneda, moji dragi pevci, lani
zvonili ste mi radostno-ubrani?
Nocoj pa se na bridko preglasite
in drug za drugim mi tako zvonite:
Ljubezen, oj ljubezen žalostna,
kaj kradeš srca ljubemu Bogu?

Dojenček še živi brez matere,
a duša več ne more brez miru . . .
Ljubezen, oj ljubezen žalostna
povrni srca ljubemu Bogu!

Zvonovi so se zibali počasi
in bridko pesem pevali po vasi:
Ljubezen, oj ljubezen žalostna! . . .

In svetonočni tihi solzi dve
mladenki zaplamteli sta v očeh,

in svetonočni mehki solzi dve
mladeniču goreli sta v očeh . . .
In kakor gre meglica vrh poljan
in vse zakrije v plašč srebrnotkan,
čez dvoje src je pozabljivost šla,
srce ni več po srcu hrepenelo,
pozabljena je bila žalost vsa . . .
In srci sta se k Bogu vračali domov,
odeti v rajski svetonočni blagoslov.

Silvin Sardenko.

Akvareli.

Slike iz narave in življenja. — Spisal Frančišek Ks. Steržaj.

I.

In tako polagoma dežuje. Oni drobni, nežni dežek, ki pa je tako neznosen, tako uspavajoč. Vse ozračje je leno, zaspano. Tako neprijetno, težko lega na človeka, da se dozdeva, kakor bi ga hotelo zadušiti.

Kostanjevo listje je rumeno, skoraj prozorno, in vsa okolica pod drevjem dobiva nekako rumenkasto barvo.

In tako polagoma dežuje.

Tebi pa se zdi, kakor bi se jesenska narava pogovarjala sama s seboj in si pripovedovala pripovedko o umiranju. In kako je velika v svojem žalovanju, kako mogočno-otožna!

Pridi in poslušaj to njeno pripovedko, ki je kakor povest bedne ljudske duše —

Pridi in poslušaj — in na tvojem licu skoro zatrepečejo solze . . . Ali za izginulimi dnevi tvoje pomladi, ali za preminulim poletjem? — Morda za jutrom tvoje mladosti, morda za poldnem tvoje sreče . . .

Zunaj polagoma dežuje. Narava plaka; plakaj tudi ti — za izgubljenimi dnevi življenja!

II.

Bilo je prve dni meseca oktobra.

Zunaj je deževalo. Oni drobni, nežni dežek . . .

Na podstrešnem oknu v predmestju je slonela mlada žena železniškega kurjača. Bleda je bila in objokana. Skozi okno je zrla v drobni dež, vedno nepremično. Izraz žalosti in skrbi ji je plaval po obrazu. Ej, in kako da ne? —

Saj ga ni že tretji dan domov, njenega moža. Prišel je pred dvema dnema, ko je potegnil pri blagajni mesečno plačo — precej pijan. Ona pa ga je rahlo opomnila, da ne dela prav: naj skrbi za dete — — — Tedaj pa je zaklel, vzdignil pest, zaškrtal z zobmi in zamahnil. Da ni ravno v istem trenutku zaplakalo dete na postelji, pa bi jo bil pobil. Tako pa se je obrnil in odšel. Že tretji dan je danes tega . . .

Vse drugače si je mislila skupno, zakonsko življenje ž njim.

Tako-le mirno, složno in edino. On bode hodil na delo, sama pa bode doma pospravljala, pletla, šivala. Zvečer pa se bosta pri luči pogovarjala. Ogenj v pečici bo lahko prasketal, prijetna, božajoča toplina se bo širila po sobici. Mir in zadovoljnost bodeta stanovala ž njima.

In res je bilo tako eno leto.

Potem pa je začel mož zahajati v družbo slabih tovarišev. Vedno bolj se je odtuževal nji, odtuževal vsemu dobremu . . . Delo in služba, ki sta mu bila prej v razvedrilo, je